

Розділ перший

29 серпня 1998 року

Вона не знала, що її збудило, і хоч скільки разів вона переживатиме ту ніч знову і знову, хоч де її переслідуватиме кошмар, не дізнається ніколи.

Літо перетворило повітря на мокре вариво, що покипувало і пахло потом та буйною зеленню. Це вариво молотив гулкий вентилятор на комоді, але відчуття однак були такі, ніби спиш над паруючим горщиком.

Утім, вона звикла до цього, звикла лежати на вологих од спеки простирадах, із вікнами, широко відчиненими для ненастанного хору цикад, і слабкою надією на те, що крізь духоту просочиться бодай крихітний вітерець.

Розбудила її не спека і не стишене гуркотіння грому від бурі, що насувалася на віддалі. Наомі пробудилася від сну за одну мить, неначе хтось добряче її трусонув чи викрикнув її ім'я їй у вухо.

Вона різко сіла на ліжку, кліпаючи у темряві й не чуючи нічого, крім гудіння вентилятора, високих голосів цикад і лінивого монотонного гукання сови. Все це були сільські літні звуки, які вона знала незгірш за власний голос, і ніщо не провокувало в неї того дивного тихенького клацання в горлянці.

Але тепер, прокинувшись, вона відчула цю спеку, неначе то занурили в гарячу воду марлю та обгорнули нею кожен дюйм її тіла. Їй хотілося, щоб якомога швидше настав ранок і можна було вибратися надвір, перш ніж усі встануть, і охолонути у струмку.

Обов'язки понад усе — таке правило. Але було настільки спекотно, що їй здавалося, ніби їй заради одного-єдиного кроку доведеться розсунути повітря, наче завісу. А ще була (чи то пак мала настати вранці) субота, а мама по суботах часом трохи нехтувала правилами — якщо тато був у доброму гуморі.

Потім вона почула той гуркіт грому. Вона вилізла з ліжка та кинулася до вікна. Вона обожнювала бурі, те, як вони крутилися та гойдалися між деревами, моторошний вигляд, якого набувало небо, удари грому та спалахи блискавки.

А ця буря, можливо, принесе дощ, вітер і прохолодніше повітря. Можливо.

Вона вклякла на підлозі, склавши руки на підвіконні та не зводячи очей зі шматочка місяця, затуманеного спекою і хмарами.

Можливо.

Вона загадала це бажання — дівчинка, якій усього за два дні виповниться дванадцять і яка досі вірить у те, що можна загадати бажання. Хай буде велика буря, подумала вона, з блискавицями, схожими на вила, та громом, подібним на гарматні постріли.

А ще — сила-силенна дощу.

Вона заплющила очі, підняла обличчя та потягнула носом повітря. Потім, не знімаючи футболку із зображенням

юної відьми Сабріни, поклала голову на руки та заходилася вивчати тіні.

Вона знову забажала настання ранку. А оскільки бажати можна скільки завгодно, забажала, щоб настав ранок її дня народження. Вона страх як хотіла новий велосипед і вже достатньо разів на це натякнула.

Вона, висока та незграбна дівчинка, в якій (хоч вона і перевіряла щодня) ще не росли груди, стояла на колінах, бажаючи ранку. Через спеку її волосся липнуло до шиї. Роздратована цим, вона підняла його і відкинула на плечі. Їй хотілося його обрізати — дуже коротко, як у піксі з книжки казок, яку подарували їй бабуся з дідусем, коли їм іще не було заборонено бачитися.

Але тато казав, що в дівчаток має бути довге волосся, а у хлопчиків — коротке. Тож її меншому братові стригли волосся «під їжачка» в чоловічій перукарні містера Віка в місті, а вона тільки й могла, що зібрати своє біляве волосся у хвіст.

Але Мейсон, з іншого боку, дурів із жиру — як вона гадала, через те, що був хлопчиком. На день народження він одержав баскетбольний кошик разом із офіційним вілсонівським м'ячем. Йому ще й доводилося грати у бейсбол у Малій лізі. Це, згідно з татовими правилами, було лише для хлопчиків, про що Мейсон ніколи не дозволяв їй забувати. А позаяк він був молодшим на двадцять три місяці (про що йому не давала забувати вона), він мав менше обов'язків.

Це було несправедливо, але, кажучи це, вона лише отримувала нові обов'язки та ризикувала втратити право дивитися телевизор.

До того ж усе це буде їй байдуже, якщо вона отримає новий велосипед.

Наомі помітила тьмяний спалах — усього-на-всього мерехтіння блискавки низько в небі. Вона прийде, сказала собі Наомі. Буря з її бажання прийде та принесе прохолоду і вологу. Якщо дощ ітиме, ітиме й ітиме, їй не доведеться прополювати садок.

Думка про це викликала в неї такий захват, що вона мало не пропустила наступний спалах.

Цього разу це була не блискавка, а промінь ліхтарика.

Найперше вона подумала, що це хтось іде навпомацки, можливо, намагаючись вдертися до будинку. Вона підвелася і зібралася вже бігти по батька.

Тоді побачила, що то й був її батько. Він ішов од будинку до найближчих дерев, ішов швидко та впевнено у промені світла.

Можливо, він ішов до струмка, щоб охолонути. Якщо вона теж піде, наскільки сильно він може збіситись? Якщо він буде в доброму гуморі, то посміється.

Вона не стала довго думати — просто схопила шльопанці, запхала до кишені свій крихітний ліхтарик і квапливо вийшла з кімнати, тихо, наче мишка.

Вона знала, які сходинки риплять (усі знали), та за звичкою уникала їх. Татові не подобалося, коли вона чи Мейсон крадькома сходили донизу, аби попити, після відбою.

Шльопанці вона взула лише тоді, коли дійшла до чорного ходу, а потім із легкістю відчинила двері саме настільки, щоб можна було протиснутися назовні й при цьому вони не зарипіли).

Якусь хвилю вона гадала, що втратить слід ліхтарика, проте знайшла його знову та кинулася навздогін. Вона трималася на віддалі, ще не оцінивши батьків настроїв.